

Gran concert visual

Assegut a les grades del pati de la Casa de la Caritat, mentre s'enllesteixen els preparatius per a l'estrena del seu espectacle «Arganchulla, Arganchulla Gallac», Carles Santos parla de la música, de l'espectacle, de Berlín i del seu retorn al cinema. No queden fronteres per a l'artista de Vinaròs.

Carles Singla

Arganchulla, Arganchulla Gallac» és el títol de l'espectacle que Carles Santos ha presentat a la Casa de la Caritat de Barcelona dins de la campanya del Grec'87. Un espectacle preparat, produït i estrenat a Berlín en què intervenen cinc ballarines-actrius-cantants, més ell mateix i la presència en un moment determinat de cinc percussionistes. Els intèrprets no són berlinesos, Carles Santos els va venir a buscar aquí i durant un mes i mig van treballar a Alemanya. Una part de la música s'interpreta en viu, una altra està pre-enregistrada i la veu, com a font de música, té un paper molt important. «Jugar amb la veu», com defineix l'autor. No hi ha, però, piano, ni en directe ni gravat.

—En els teus darrers espectacles has renunciat a l'ús del piano, iper alguna raó?

—No és una presa de posició radical, si hi hagués necessitat ho faria, però tal com vaig fent, el piano és una altra idea. És un instrument, i està molt bé, però es poden fer moltes coses sense piano. El que sí que està clar és que jo sóc músic, no sóc un home de teatre, utilitzo això perquè m'agrada, perquè aquí hi ha un llençatge que al món dels concerts no hi és.

—I el fet que l'espectacle s'hagi creat a Berlín el determina d'alguna manera?

—No ho sé, potser, en relació als altres, el ritme és diferent, té una altra distribució en el temps. Però, en canvi, hi ha una simbologia molt tradicio-

nal, d'aquí. Fins i tot els tòpics estan utilitzats d'una forma determinada.

—A Arganchulla... es repeteix l'ús de l'aigua que tu vas fer servir en una «performance» al Poliorama al final d'una de les «Reflexions crítiques sobre la cultura catalana», i que va despertar una certa polèmica. El van arribar a anomenar Concert per a pipí i orquestra...

—És el final de l'obra; passa que està tractat i hi ha alguns detalls dife-

«L'espectacle ja no és un exercici d'investigació».

rents. Quan em van oferir allò, jo ja estava treballant en aquesta obra i vaig pensar que era l'ocasió per provar-ho i veure que donaria de sí, però, dins el conjunt de l'espectacle té una altra dimensió.

—En el teu espectacle hi ha música,

dansa, interpretació, i tu com el definiries?

—Per a mi és un concert, malgrat tot i que sembli que no hi té res a veure. Llavors és un concert utilitzant el teatre, i les facilitats que dona això, i utilitzant gent de dansa i de moviment. Però el que compta és la forma com l'escrius, com evolucionen les coses, els canvis, el ritme, les seqüències...

—I Un concert visual?

—Sí, però jo tampoc no puc dir tan-tes coses. Arriba un moment en què tu fas el que fas, jo faig el que faig o cadascú fa el que pot, i el públic una mica s'ha de situar. Llavors el problema està en el fet que la gent no sap mai si és concert, si és teatre, i als diaris 11• saben quin crític enviar, el de teatre, o el de música, perquè hi ha aquesta ambigüitat. Això, d'una part, està molt bé, i de l'altra, és un perill.

—I Tu creus que això pot arribar a desconcertar?

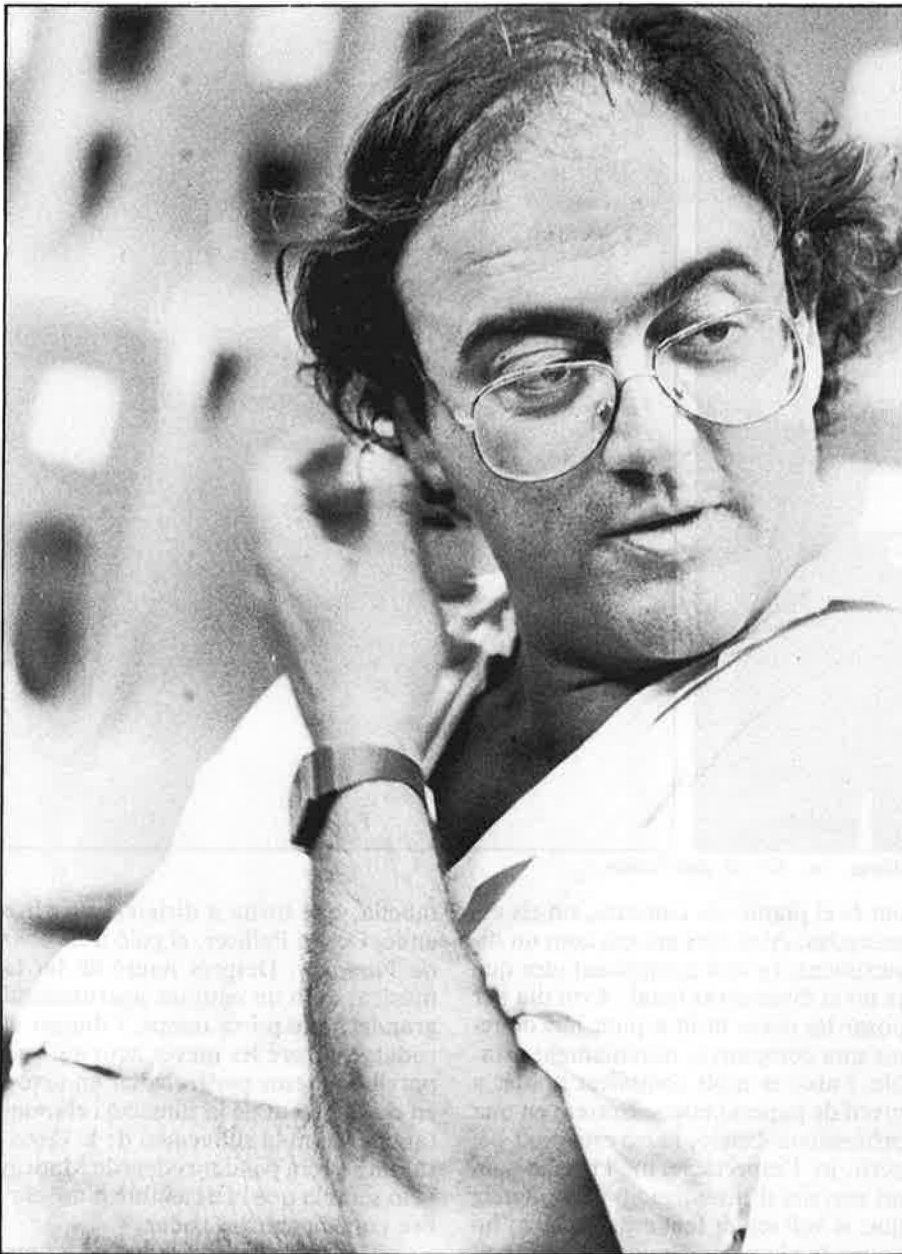
—No, perquè el que jo vull és crear una comunicació a partir del que sigui. Aquí hi ha una proposta i vull que la gent hi participi, que disfrutin, que els interessi o els motivi... Ara, no tinc la perspectiva suficient, per veure-ho des de fora, ni m'ho proposo tampoc.

—I Com veus la relació amb el teu públic, o amb el públic que et ve a veure?

—Bé, hi ha un públic que s'interessa pel que faig, i ve, i això m'encanta. Aquesta gent pot ser crítica en un moment determinat, però fins ara va continuant. A mi m'agradaria ampliar aquest públic, perquè el món del qual jo vinc, el de la música contemporània, és molt reduït, molt minoritari. Jo crec que ara ha canviat, que el públic és diferent de fa uns anys i crec que per aquest tipus de treballs hi ha un públic que és bastant quantitatiu i que hi està interessat, que és sensible a tot això.

—Tu t'has desmarcat molt de la música contemporània a què abans estaves vinculat.

—Sí, bastant, perquè és un món molt tancat i que no se'n adona, no veu que els temps i els públics han canviat. Ells encara pensen que fan coses per a les quals el públic no està preparat. I això trobo que és molt pretensions per la seva part. El públic avui dia va al

ha sortit ara, encapçalada per gent com George Winston, per a tu tenen alguna cosa a veure amb la música contemporània?

—Home, s'han fixat més ells en la música contemporània que els de la música contemporània en ells. Els agrada més la música, llavors els agrada tot, però ells no desqualifiquen. Els de la música contemporània desqualifiquen una mica, és un món molt tancat i no dona pas. I això en música o en qualsevol tipus d'art és inviable. T'agradarà o no t'agradarà, però les tendències, les has d'admetre. El que no pots és dir en bloc «això no va, nosaltres representem la tradició musical, tenim la veritat i tots aquests tios són aigües de pas». No pot ser.

—Parlem de l'any que has estat a Berlín, i en quin règim era la teva estada?

—És una organització que es diu Acadèmia Alemanya d'Intercanvis Culturals, i forma part d'aquesta espècie de protecció cultural que té la ciutat de Berlín. Llavors, ells conviden una vintena o una trentena d'artistes de tot el món, cada any, entre pintors, músics, cineastes i escriptors, i bé, és una cosa fantàstica, econòmicament fabulosa. Et faciliten un pis, un sou, una assegurança, et paguen els viatges... i l'única obligació que tens és participar de la vida cultural de la ciutat.

—El fet de convidar tanta gent a una ciutat, crea molta vida cultural, i però no fa que resulti artificial?

—La ciutat és artificial en tota la part del Berlín occidental, perquè està allà dins tancat, és una ciutat que no respira, no hi ha espai i tot s'ha de portar. I bé, hi ha tot aquest procés que fa que la mantinguin per motius sentimentals i polítics, i han decidit que ha de ser la ciutat de la cultura. A Alemanya totes les ciutats tenen molta vida cultural, però Berlín en té més encara.

—i Creus que una història d'aquesta mena, d'artistes convidats podria funcionar aquí, o seria interessant de fer-la?

—Home, crec que aquí hi ha altres necessitats; ells tenen solucionada tota la infraestructura, llavors es poden permetre luxes. Em penso que, primer, nosaltres hem de solucionar els problemes interns i, mira, aquest teatre és impresentable, sembla un circ, i això és el Grec de Barcelona, tu. No estan les coses bé encara. Van passant coses perquè la gent empeny, però l'administració no s'adona del que podria passar aquí. Aquesta és una ciutat molt crea-

«Els de la música contemporània desqualifiquen una mica, és un món molt tancat i no dona pas».

teatre o al cinema i en treu les seves conclusions, i en té la seva opinió. I en la música ha de passar el mateix. No sé per què la música contemporània ha de ser una cosa superdifícil i complicada.

—Llavors, et sents molt apartat dels compositors contemporanis catalans?

—Home, sí, joestic en una altra història. Iestic en un altre circuit, també; aquest és un circuit de teatre, i a vegadesestic en circuits de dansa i les meves col·laboracions també són amb gent d'altres disciplines. I això està bé, però en fi, no acabo de trobar l'espai dins de la música...

—Però hi ha músics vinculats a l'art contemporani, com Phillip Glass o Wim Mertens, que dins el camp de la

música fins i tot aquí tenen una acollida molt gran de públic.

—Bé, jo trobo que una cosa és el Glass i una altra el Mertens. L'un és un músic i l'altre és un detergent que s'ha de vendre en dos anys. El Mertens no té la formació clàssica i contemporània de gent com el Glass o l'Steve Reich, és una altra història. I li funciona aquí; a fora no he vist que funcioni, jo he estat a Alemanya i ningú no sap qui és. I el Phillip Glass la jugada que ha fet ha estat desmarcar-se del món de la música contemporània. Als Estats Units això que està passant aquí ja ha passat, i aquesta gent ha anat a buscar un públic més alternatiu i més obert, un públic que li agraden moltes coses.

—li l'onada de músics «soft» que

